

Να κάνουμε τα πράγματα να πάνε διαφορετικά

Πρόταση για μια αριστερή εναλλακτική στις ευρωεκλογές του
2024 και για μια επόμενη μέρα για την Αριστερά

Δεκέμβριος 2023

ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ

οργάνωση για μια νέα κομμουνιστική αριστερά

Περιεχόμενα

Περιεχόμενα	2
1. Εισαγωγή	3
2. Όταν πάνε, ταυτόχρονα, πολλά πράγματα στραβά	3
3. Να οικοδομήσουμε τη δική μας απάντηση	5
Α. Τα δημόσια αγαθά και η αντιστροφή της υποβάθμισης των ζώων μας	6
Β. Αντιμέτωπιση της κλιματικής κατάρρευσης και περιβαλλοντική δικαιοσύνη	7
Γ. Για τα δικαιώματα προσφύγων/-ισσών και μεταναστών/-ιστριών	8
Δ. Για τις φεμινιστικές διεκδικήσεις και τον αγώνα ενάντια στην πατριαρχία	8
Ε. Διεθνής αγώνας για την ειρήνη και την δικαιοσύνη	9
4. Δεν αρκεί να τα λέμε καλά	9
5. Ας τολμήσουμε	11

1. Εισαγωγή

Το παρόν κείμενο αποτελεί μια πρώτη επεξεργασία της Αναμέτρησης για την ανάγκη και δυνατότητα ενός αριστερού- ριζοσπαστικού ψηφοδελτίου για τις ευρωεκλογές του 2024, ως κόμβο για μια επόμενη μέρα της αριστεράς και του κινήματος. Είναι μια πρόταση που κατατίθεται στον δημόσιο διάλογο επικεντρώνοντας στο περιεχόμενο, τη φυσιογνωμία και τη μεθοδολογία μιας σύγχρονης αριστερής εναλλακτικής, πλευρές που -κατά τη γνώμη μας- προηγούνται της συζήτησης για πολιτικές συμμαχίες ή αποκλεισμούς. Απευθύνεται πρώτα και κύρια στον κόσμο των πολύμορφων κινημάτων που δίνει καθημερινά μάχες και αναζητά μια ελπιδοφόρα προοπτική για την νίκη των αγώνων, την υπεράσπιση της κοινωνίας και το άνοιγμα του δρόμου για ανατροπή της υπερδεκαετούς αντιλαϊκής-μνημονιακής πολιτικής και του καπιταλισμού της μόνιμης κρίσης και του αυταρχισμού. Απευθύνεται, φυσικά, και στις οργανωμένες δυνάμεις, κόμματα και μέτωπα της Αριστεράς και του κομμουνιστικού κινήματος.

Δεν μας διακατέχει καμία έπαρση ότι κατέχουμε την απόλυτη αλήθεια, ούτε υπερεκτιμούμε το πολιτικό «μπόι» μας. Είμαστε όμως αποφασισμένες/οι να συμβάλουμε σε μια προσπάθεια διαφορετική από το παρελθόν, που θα θέσει τις βάσεις για μια επόμενη μέρα για το κίνημα και την Αριστερά.

2. Όταν πάνε, ταυτόχρονα, πολλά πράγματα στραβά

Μετά την πανδημία, φαίνεται να πηγαίνουν ταυτόχρονα, τόσα πολλά πράγματα στραβά χωρίς κάποια ορατή προοπτική αλλαγής στο άμεσο μέλλον. **Αυτή είναι μια συνθήκη που συντρίβει καθημερινά τα λαϊκά στρώματα στο μεγαλύτερο τμήμα του πλανήτη.**

Στην Ελλάδα, η ακρίβεια και τα νέα αντεργατικά μέτρα διαλύουν ό,τι έμεινε όρθιο από την πολυετή κρίση και τα Μνημόνια και η κυβέρνηση της ΝΔ, ενισχυμένη από τις πρόσφατες βουλευτικές εκλογές, εξαπολύει ένα νέο γύρο επίθεσης. Η σταδιακή συρρίκνωση και η τωρινή ουσιαστική διάλυση του ΣΥΡΙΖΑ, απόρροια της μνημονιακής διακυβέρνησης και της πρόσδεσής του στην κυρίαρχη πολιτική και ως αντιπολίτευση, επιτείνουν την αίσθηση κοινοβουλευτικής κυριαρχίας της κυβέρνησης. Παρά τις κατά καιρούς εξάρσεις των αγώνων, το κίνημα έχει μέχρι σήμερα φανεί ανεπαρκές να συγκρουστεί και ανακόψει την αντιλαϊκή πολιτική.

Όμως η αίσθηση ασφυξίας ξεπερνά τα ελληνικά σύνορα και την πολιτική της ΝΔ. Σε διεθνές επίπεδο, τα διαρκή κρισιακά φαινόμενα στην οικονομία, το περιβάλλον και τις

διεθνείς σχέσεις, κλονίζουν σχεδόν το σύνολο των δυτικών κοινωνιών. Οι κυρίαρχες δυνάμεις αδυνατούν να συγκροτήσουν μια θετική προοπτική και οι λαοί αντιμετωπίζουν τις επιπτώσεις του πληθωρισμού και της ακρίβειας, των νέων πολεμικών ανταγωνισμών και της κλιματικής κατάρρευσης.

Τα παραπάνω συνηγορούν στην εκτίμηση ότι βρισκόμαστε σε ένα σημείο καμπής με ιστορική σημασία. Οι διαρκείς κρίσεις που συνδέονται με την αζεπέραστη γενική κρίση του συστήματος αναδεικνύουν την αδυναμία του σύγχρονου καπιταλισμού να λύσει πειστικά τόσο επιμέρους προβλήματα όσο, ακόμα περισσότερο, την κλιματική κρίση που απειλεί την ίδια τη ζωή στον πλανήτη. Αυτό το αδιέξοδο φέρνει στο προσκήνιο πολιτικές αναζητήσεις τεχνοκρατικών λύσεων, νεο-κεϋνσιανών προταγμάτων για μια νέα «πράσινη» ρύθμιση, ενώ όλο και μεγαλύτερα τμήματα στρέφονται και προς τα ακροδεξιά. Η άνοδος ακροδεξιών, ρατσιστικών, ακόμα και νεοφασιστικών ιδεών και πολιτικών δυνάμεων εντείνουν την απειλή για το μέλλον.

Το ερώτημα είναι αρκετά σαφές: Μπορεί να οικοδομηθεί μια εναλλακτική αφήγηση, μια βιώσιμη αντι-ηγεμονία; **Μπορεί ο κόσμος της εργασίας, τα κινήματα ενάντια στις ανισότητες, την πατριαρχία, την κλιματική κατάρρευση και τον πόλεμο, οι αριστερές, αντικαπιταλιστικές και κομμουνιστικές δυνάμεις να διαμορφώσουν μια εναλλακτική αγώνα και διαφορετικής προοπτικής; Μπορούν να «πάρουν προβάδισμα» από τον σκοταδισμό, τη μισαλλοδοξία, τον «εμφύλιο των φτωχών», την ιμπεριαλιστική επιθετικότητα και τη φασιστική απειλή, ανοίγοντας τον δρόμο για ένα ένα μέλλον ισότητας, ελευθερίας, ειρήνης και προστασίας του περιβάλλοντος;**

Πιστεύουμε πως ναι. Πιστεύουμε πως η ελληνική και ευρωπαϊκή αριστερά πρέπει να σηκώσει το γάντι. Έχουμε ενδείξεις ότι υπάρχουν δυνατότητες, **ότι τα πράγματα μπορούν να πάνε και αλλιώς.** Οι γεμάτοι δρόμοι του κόσμου για την υποστήριξη της ειρήνης και της ελευθερίας της Παλαιστίνης, απέναντι σε ένα σύσσωμο κυρίαρχο μπλοκ που υποστηρίζει τη γενοκτονία που επιχειρεί το Ισραήλ, δείχνουν μια διαφορετική εικόνα. Και στα μέρη μας, η πορεία του Πολυτεχνείου, τα σημάδια συσπείρωσης σε χώρους εργασίας και κοινωνικές συλλογικότητες καθώς και σημαντικές μάχες του τελευταίου διαστήματος, επισημαίνουν ότι η υπόθεση της ανατροπής παραμένει ανοιχτή. Αυτή τη δυνατότητα τονίζουν και ορισμένα θετικά αποτελέσματα στις πρόσφατες δημοτικές εκλογές. Τόσο τα μεγάλα ποσοστά και οι νίκες του ΚΚΕ όσο και τα ιστορικά για την εξωκοινοβουλευτική αριστερά ποσοστά στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και άλλους δήμους, αναδεικνύουν ένα σημαντικό κομμάτι της κοινωνίας που κινείται αγωνιστικά.

Ειδικότερα τα εντυπωσιακά αποτελέσματα των ριζοσπαστικών αριστερών δημοτικών ψηφοδελτίων, όπου συνδύασαν την ενωτική παρέμβαση με την κοινωνική γείωση και την προβολή επεξεργασμένων ανατρεπτικών αιτημάτων, μαρτυρούν πως υπάρχει ένας διαφορετικός δρόμος. **Χρειάζεται όμως να τον διαβούμε.**

3. Να οικοδομήσουμε τη δική μας απάντηση

Το πρώτο στοίχημα για μια αριστερή εναλλακτική απάντηση στις ευρωεκλογές και ευρύτερα, είναι η διαμόρφωση μιας πολιτικής πρότασης που επιδιώκει να εκφράσει τις ανάγκες της κοινωνικής πλειοψηφίας. Στόχος της είναι η πολιτική συγκρότηση του κόσμου του αγώνα και η ευρύτερη απεύθυνση στην κοινωνία μέσα από βασικές αιχμές που συνδέονται με την καθημερινότητα αλλά ταυτόχρονα ανοίγουν μια συνολική συζήτηση για το κράτος, την κυβέρνηση, την Ε.Ε. και τον ίδιο τον καπιταλισμό.

Παρά τη χρησιμότητα των μαθημάτων του 2015, δεν θέλουμε να μείνουμε στα αριστερά προγράμματα εκείνης της περιόδου. Καταθέτουμε ένα πρόγραμμα αγώνα και διεκδίκησης που επιδιώκει να επιβάλλει στο σήμερα κατακτήσεις και να ανοίξει διαφορετικές προοπτικές, ενώνοντας το σήμερα με το αύριο. **Χρειάζεται να στηρίζεται σε συγκεκριμένες θεματικές με όρους πρότασης και τεκμηρίωσης.** Να περιγράφει στόχους και μέσα με τα οποία αυτοί θα επιτευχθούν. Μια πρόταση που να συνομιλεί με τα κινήματα, βλέπει τι προτάσσουν σε κάθε πεδίο, τι ενεργές αντιφάσεις υπάρχουν και ποιες μπορεί να είναι οι γραμμές που αναδεικνύονται ως κοινές και εν δυνάμει ηγεμονικές. Ο στόχος είναι η ενίσχυση των αιχμών που αναδείχθηκαν τα τελευταία χρόνια σε σημαντικές μάχες του κινήματος ή μέσα από τις πιο επείγουσες ανάγκες της κοινωνίας και αποτελούν πεδία σύγκρουσης με την Ε.Ε. και τις πολιτικές της.

Όλες αυτές τις αιχμές τις διέπει με emphaticό τρόπο το ζήτημα της δημοκρατίας. Πρόκειται για ένα κεντρικό επίδικο της πολιτικής διαπάλης στην Ελλάδα, ενάντια στο «μνημόνιο αντιδημοκρατίας» και τον κρατικό αυταρχισμό, αλλά και επίδικο των ευρωεκλογών απέναντι στην αντιδημοκρατική φύση της Ε.Ε. των τραπεζών και των λόμπι. Η κλιματική κρίση προσθέτει ένα χαρακτήρα κατεπείγοντος σε αυτή τη συζήτηση.

Είναι επόμενο η πρόταση μας να αμφισβητεί στην πράξη τις επιλογές του ελληνικού κράτους και του κεφαλαίου σε σχέση με την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Η λιτότητα έχει εγκαθιδρυθεί σε πανευρωπαϊκή πολιτική υπό την ενορχήστρωση των οργάνων της Ε.Ε. που σε κάθε κρίσιμη καμπή προώθησαν ως «τεχνοκρατική» λύση τις περικοπές και τις ιδιωτικοποιήσεις. Αυτή η εμπειρία είναι πολύτιμη και πρέπει να την διαφυλάξουμε. **Σήμερα, όμως, η σύγκρουση και η ρήξη με την ΕΕ, μόνο μέσα από την πάλη ενάντια στις αντιλαϊκές πολιτικές της, μπορεί να αναγνωριστεί από πλατιά κοινωνικά στρώματα ως αναγκαιότητα.** Με αυτόν τον τρόπο, θέλουμε να οικοδομήσουμε ένα εγχείρημα που θα έχει καθαρή θέση υπέρ της ρήξης με την Ε.Ε. και την Ευρωζώνη, μακριά από ταλαντεύσεις, θολές απαντήσεις και αυταπάτες για τις ανύπαρκτες δυνατότητες μεταρρύθμισης και μετασχηματισμού αυτών των δομών, οι οποίες

ξέρουμε καλά πια πως είναι φτιαγμένες για να παραμένουν ανεπηρέαστες από τις κοινωνικές διεκδικήσεις και τους αγώνες που δίνουν οι λαοί.

Το εγχείρημα αυτό θέλουμε να εκφράσει το ρεύμα του ευρωσκεπτικισμού από τη σκοπιά, όμως, των κοινωνικών αναγκών και της ανάγκης να διευρύνουμε το πεδίο της δημοκρατίας, της λαϊκής κυριαρχίας και εν τέλει της δυνατότητας να επηρεάζουμε οι ίδιες και οι ίδιοι το πώς ζούμε. Με άλλα λόγια, δεν προσπαθούμε να ταυτολογήσουμε και να δημιουργήσουμε άλλο ένα κατέβασμα που έχει ως αποκλειστική προμετωπίδα την έξοδο από την Ε.Ε. και την Ευρωζώνη και που έχει ελάχιστα να πει για το πώς θα φτάσουμε ως εκεί. Προσπαθούμε, αντιθέτως, να περιγράψουμε τις συγκεκριμένες μάχες που θέλουμε να δώσουμε, τις μάχες που έχουν αναδειχθεί ως κομβικές από τον ίδιο τον κόσμο του αγώνα και που θεωρούμε χρέος της αριστεράς να μεταφέρει στο κεντρικό πολιτικό πεδίο. Μέσα από αυτές τις συγκρούσεις, που θα ξεκινάνε από άμεσα αιτήματα που αφορούν τους όρους ζωής της πλατιάς κοινωνικής πλειοψηφίας, επιλέγουμε συνειδητά να συγκρουστούμε μέχρι τέλους με ό,τι στέκεται στο δρόμο των διεκδικήσεών μας για τα αυτονόητα και τα βασικά, που ούτε αυτά όμως δεν είναι πλέον εφικτά μέσα σε μια Ε.Ε. που σφίγγει συνεχώς τον κλοιό. Η ρήξη, επομένως, δεν προκύπτει για εμάς ως αξιακό σημείο αναφοράς, αλλά ως αναγκαιότητα για να μπορέσουμε πραγματικά να περιγράψουμε έναν τρόπο να ζούμε αλλιώς. Παρά τις σημερινές δυσκολίες, επιδιώκουμε, μέσα από τη συνάρθρωση διαφορετικών διεκδικήσεων και αγώνων, να σχηματοποιήσουμε ένα θετικό και διεθνιστικό πρόγραμμα για τη ρήξη με την Ε.Ε., σε αντίθεση με την ευρωπαϊκή ακροδεξιά και τον κλονιζόμενο νεοφιλελευθερισμό.

A. Τα δημόσια αγαθά και η αντιστροφή της υποβάθμισης των ζωών μας

Μια τέτοια κεντρική αιχμή απέναντι στην **κυρίαρχη πολιτική είναι η αντίθεση δημόσιου- ιδιωτικού**. Δεν αναφέρεται μόνο στη μορφή της ιδιοκτησίας (κρατικής ή ιδιωτικής) αλλά στην αντίθεση μεταξύ του δημοσίου/κοινού και του ιδιωτικού/κερδοσκοπικού. Αυτή η αντίθεση εκδηλώνεται διαρκώς με πολλές μορφές: από την Υγεία και την Παιδεία, μέχρι το πάρκο της γειτονιάς και τις παραλίες, από την ιδιωτικοποίηση και παραμέληση των υποδομών (όπως στο έγκλημα των Τεμπών) μέχρι την τραγική ανυπαρξία πολιτικής προστασίας και πρόληψης (όπως στη Θεσσαλία). Ο σύγχρονος καπιταλισμός της υφαρπαγής των κοινών και της επιβολής των πολιτικών που επιτάσσει η παγκόσμια χρηματαγορά, έρχεται σε σύγκρουση με τις ανάγκες των κοινωνιών για ζωή. **Η υπεράσπιση του δημόσιου κοινωνικού χαρακτήρα που βάζει τις ζωές μας πάνω από τα κέρδη τους, γίνεται προϋπόθεση για την κοινωνική αλλαγή. Σε αυτή την κατεύθυνση, αγωνιζόμαστε για να κρατικοποιηθούν εκ νέου όλοι οι τομείς που ξεπουλήθηκαν τα προηγούμενα χρόνια**· μετά το έγκλημα των Τεμπών είναι ξεκάθαρες οι ευθύνες της πολιτικής των ιδιωτικοποιήσεων και τα επόμενα χρόνια θα έχουμε νέες τραγωδίες όσο η λογική του κέρδους κυριαρχεί. **Συγχρόνως, παλεύουμε για ένα διευρυμένο πρόγραμμα εθνικοποιήσεων που θα**

εγγυάται φθινή και ποιοτική δημόσια υγεία-παιδεία-ενέργεια με κριτήριο τις ανάγκες του λαού.

Η ακρίβεια, η αποστέρηση, η ενεργειακή φτώχεια, η αστεγία, δεν μας αξίζουν. Μπορούμε και πρέπει να ζούμε καλύτερα. Ο πληθωρισμός σήμερα υπονομεύει την επιβίωση της εργατικής τάξης και είναι πάνω απ' όλα αποτέλεσμα της επιδίωξης για μεγιστοποίηση του κέρδους των επιχειρήσεων. Μαζί με τους χαμηλούς μισθούς και την εργοδοτική αυθαιρεσία, είναι πλευρές μιας πολυετούς ταξικής επίθεσης που έχει επιδεινώσει τη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων. Απαιτείται μια διπλή αντεπίθεση. **Αγώνας για να αυξηθεί το μερίδιο της εργασίας πάνω στην παραγωγή και υπεράσπιση, επέκταση των δημόσιων αγαθών. Πρέπει να πάρουμε από τα κέρδη τους, να ενισχυθούν οι μισθοί πάνω από τον πληθωρισμό.** Κατάργηση όλων των αντι-εργατικών νόμων, αύξηση της φορολογίας στο κεφάλαιο, κατοχύρωση συλλογικών συμβάσεων σε κάθε κλάδο και αυξήσεις στους μισθούς, τις συντάξεις και τις κοινωνικές δαπάνες με παράλληλη μείωση του χρόνου εργασίας. Όλα αυτά δεν μπορούν να γίνουν χωρίς την κινητοποίηση και συστηματική οργάνωση των δυνάμεων της εργασίας μέσα από τα σωματεία. **Παράλληλα πρέπει να διεκδικηθεί ένα πλέγμα πολιτικών που περιορίζει το κεφάλαιο και θα θέτει ως προτεραιότητα τις ανάγκες μας απέναντι στο κέρδος.** Για παράδειγμα, η κατοχύρωση της στέγασης ως δικαίωμα, το όριο στις τιμές των ενοικίων, η προστασία της πρώτης κατοικίας από τους πλειστηριασμούς, η δημιουργία κοινωνικής κατοικίας είναι βασικά προτάγματα που μπορούν να γίνουν πλειοψηφικά κοινωνικά αιτήματα και στη συνέχεια δημόσια πολιτική. Αντίστοιχα, η ενέργεια οφείλει να κατοχυρωθεί ως δημόσιο αγαθό και όχι ως προϊόν προς αγορά και πώληση.

B. Αντιμετώπιση της κλιματικής κατάρρευσης και περιβαλλοντική δικαιοσύνη

Τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα (αλλά και πολλές χώρες της Ευρώπης) η μια κλιματική καταστροφή διαδέχεται την άλλη με οδυνηρές συνέπειες σε ανθρώπινες ζωές, ζώα, υποδομές και οικονομικές δραστηριότητες. Δεν πρέπει να αποδεχτούμε την κλιματική κατάρρευση με όρους παραίτησης. Αντίθετα, διεκδικούμε την αντιστροφή της με το κόστος να βαραίνει το κεφάλαιο και όχι τους εργαζόμενους. **Γ' αυτό είναι κομβικό το αίτημα για περιβαλλοντική δικαιοσύνη.** Αυτό δεν μπορεί να γίνει πάρα σε αντιπαράθεση με την «πράσινη ανάπτυξη» της ΕΕ που κινείται με βασικό γνώμονα το κέρδος των επιχειρήσεων ενέργειας. Κυρίες αιχμές αποτελεί η διαχείριση/παραγωγή και κατανάλωση της ενέργειας να γίνεται στην βάση των κοινωνικών ανάγκων, η σταδιακή απεξάρτηση από τα ορυκτά καύσιμα και η σχεδιασμένη αξιοποίηση των ανανεώσιμων πηγών με τη συμμετοχή των τοπικών κοινωνιών, με δημοκρατικό έλεγχο. Η αντιμετώπιση της κλιματικής κρίσης έρχεται σε άμεση σύγκρουση με τους αντιπεριβαλλοντικούς νόμους όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων αλλά και με την ανεξέλεγκτη τουριστική και βιομηχανική ανάπτυξη που υποβαθμίζουν σημαντικά

ολόκληρα οικοσυστήματα. Στην πρώτη γραμμή βρίσκεται η αντιμετώπιση των καταστροφών που συνδέονται με την κλιματική κατάρρευση.

Γ. Για τα δικαιώματα προσφύγων/-ισσών και μεταναστών/-ιστριών

Η Ελλάδα και η ΕΕ διεξάγουν έναν συνεχόμενο πόλεμο εναντίον των μεταναστ(ρι)ών και των προσφύγων με δολοφονική βία στα σύνορα, εγκλεισμό και αποκλεισμό. Τα pushbacks (απαγωγές και δολοφονίες) στο Αιγαίο και στον Έβρο είναι το πιο κραυγαλέο κομμάτι της. **Είναι πρώτη προτεραιότητα η βία αυτή να σταματήσει τώρα.** Απαιτείται συνεχής πολιτικός αγώνας στο δημόσιο λόγο ενάντια και στην αυξανόμενη ευρωπαϊκή ακροδεξιά, αλλά και κοινός αγώνας στην πράξη για να ανατραπεί η ρατσιστική βία. Η πρόσβαση στο άσυλο δεν μπορεί να συνεπάγεται την παράτυπη διέλευση των συνόρων. Πρέπει να εξασφαλίζονται νόμιμες και ασφαλείς δίοδοι ώστε όσοι ζητούν προστασία στην Ελλάδα και στην Ευρώπη να μπορούν να το κάνουν με συντεταγμένο τρόπο

Συνολικά, αγωνιζόμαστε για δικαιώματα για όλους και όλες τους πρόσφυγες, -ισσες και μετανάστες/-στριες, για κατάργηση της Ευρώπης-φρούριο και ανατροπή όλων των ρατσιστικών πολιτικών αποκλεισμού. Αυτό σημαίνει, μεταξύ άλλων, ένα σχέδιο ένταξης προσφύγων και μεταναστών στην Ελλάδα και τις άλλες χώρες με σεβασμό στις πολιτισμικές και θρησκευτικές διαφοροποιήσεις, με σεβασμό στα ανθρώπινα δικαιώματα και πρόσβαση σε στέγη, υγεία, παιδεία, με πλήρη εργασιακά δικαιώματα.

Δ. Για τις φεμινιστικές διεκδικήσεις και τον αγώνα ενάντια στην πατριαρχία

Τα τελευταία χρόνια, σε ολόκληρο τον κόσμο αλλά και ειδικά στην Ε.Ε., η πατριαρχική δομή οργάνωσης όλων των σύγχρονων κοινωνιών, σε συνδυασμό με την άνοδο των δυνάμεων του νεοσυντηρητισμού και της ακροδεξιάς, έχουν έρθει να ανανεώσουν την επίθεση στις ελευθερίες των γυναικών και των ΛΟΑΤΚΙΑ+ ατόμων και να θέσουν υπό αμφισβήτηση μια σειρά από ήδη κατοχυρωμένα δικαιώματα. Χαρακτηριστική είναι η επίθεση στα αναπαραγωγικά δικαιώματα των γυναικών και των θηλυκοτήτων, στο δικαίωμα στην αυτοδιάθεση και στην πρόσβαση σε ασφαλή και δωρεάν, με την προετοιμασία του εδάφους και την επαναφορά αφηγημάτων και διεκδικήσεων υπέρ του "αγέννητου παιδιού". **Είναι προτεραιότητα για ένα αριστερό κατέβασμα στις ευρωεκλογές να υπερασπιστεί τη θεσμική κατοχύρωση ή και θεσμική διεύρυνση των δικαιωμάτων αυτών** απέναντι σε νεοσυντηρητικές πολιτικές και την ανερχόμενη ακροδεξιά ατζέντα σε πολλές χώρες στην Ευρώπη.

Παράλληλα, τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς, στην εποχή μετά το #MeToo, η έμφυλη βία εξακολουθεί να αποτελεί κεντρική προβληματική τόσο για τις ζωές των γυναικών και των ΛΟΑΤΚΙΑ+ ατόμων, όσο και για τους αγώνες του πολύμορφου φεμινιστικού

κινήματος. Σε αυτήν την κατεύθυνση, είναι απαραίτητη η νομική αναγνώριση του όρου «γυναικοκτονία» από άκρη σε άκρη της Ευρώπης, αλλά και η άρθρωση μιας σειράς αιτημάτων που στόχο έχουν τη δομική αντιμετώπιση των ανισοτήτων και την ελάφρυνση του βάρους που κουβαλούν οι γυναίκες και τα ΛΟΑΤΚΙΑ+ άτομα. Τέτοια αιτήματα είναι η διεκδίκηση για ένα ισχυρό κράτος πρόνοιας με δομές φροντίδας, τα μέτρα στήριξης των γυναικών στην αγορά εργασίας και προστασίας της γονεϊκότητας, η κατοχύρωση του πολιτικού γάμου και της τεκνοθεσίας για ομόφυλα ζευγάρια, η κάλυψη από τα δημόσια συστήματα υγείας των διαδικασιών της φυλομετάβασης και της ιατροφαρμακευτικής κάλυψης των τρανς ατόμων, καθώς και η κατάργηση του νόμου για την υποχρεωτική συνεπιμέλεια.

Ε. Διεθνής αγώνας για την ειρήνη και την δικαιοσύνη

Η συστηματική, μακρόχρονη και στυγερή εκμετάλλευση του υπόλοιπου πλανήτη από τα ευρωπαϊκά κράτη τις αστικές τάξεις της Δύσης είναι μια πλευρά της σκοτεινής φύσης της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης και της ευρωπαϊκής ιστορίας από την αποικιοκρατία μέχρι σήμερα. Οι εργατικές τάξεις της Ευρώπης έχουν κοινά συμφέροντα με τους λαούς που καταπιέζονται από τον ιμπεριαλισμό και μπορούν να αγωνιστούν από κοινού. **Δεν φοβόμαστε τη σύγκρουση με την εξωτερική πολιτική της Ε.Ε.** Παλεύουμε η Ελλάδα να υιοθετήσει μια πολύπλευρη φιλειρηνική εξωτερική πολιτική, απέναντι σε κάθε ιμπεριαλιστική εισβολή. Συγκρουόμαστε και διεκδικούμε την αποχώρηση από το ΝΑΤΟ με παράλληλο κλείσιμο των βάσεων. Αρνούμαστε την εμπλοκή της χώρας σε οποιοδήποτε φιλοπόλεμο σχεδιασμό, την άμεση παύση της συνεργασίας με το κράτος του Ισραήλ και τη στήριξη του δίκαιου αγώνα του για ελευθερία στην Παλαιστίνη. Παλεύουμε να σταματήσει η κούρσα εξοπλισμών Ελλάδας-Τουρκίας και οργανώνουμε ένα πολυεπίπεδο και διεθνιστικό κίνημα ειρήνης και δικαιοσύνης, σημείο συνάντησης κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων. **Ο αγώνας αυτός μας φέρνει κοντά σε όλους τους γειτονικούς λαούς που θέλουν χρήματα για τη δημόσια υγεία και τις ανάγκες τους και όχι εξοπλισμούς και πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς.**

4. Δεν αρκεί να τα λέμε καλά

Επιδιώκουμε τα παραπάνω να αποτελέσουν συμβολή σε μία προσπάθεια ενός μαχητικού, ενωτικού και ριζοσπαστικούς εκλογικού κατεβάσματος στις ευρωεκλογές. Ωστόσο αναγνωρίζουμε ότι δεν αποτελούν ένα πλήρες «πρόγραμμα», αλλά κομβικές αιχμές που θέλουμε να καταθέσουμε στη συζήτηση, γνωρίζοντας ενδεχόμενες ανεπάρκειες και με ειλικρινή διάθεση διαλόγου και συνδιαμόρφωσης. Γνωρίζουμε όμως ότι το περιεχόμενο της πολιτικής πρότασης, αν και κομβικό, δεν αρκεί. **Η μεθοδολογία διαμόρφωσης του κατεβάσματος και η φυσιογνωμία του είναι καίριας**

σημασίας. Όσο και να μας δυσκολεύει πρέπει να ξε-μάθουμε και να ξάνα-μαθουμε. Να δούμε πώς οι πρακτικές που ακολουθούμε συμβαδίζουν στα αλήθεια με τα προτάγματα μας για δημοκρατία, αλληλεγγύη και συμπερίληψη. Πρέπει να επιδιώξουμε την κοινωνική γείωση της πρότασης μας, ενώ παράλληλα να διατηρήσουμε την αιχμηρότητα και την αντισυστημικότητα της.

Με γνώμονα όλα αυτά τα παραπάνω θέτουμε κάποια σημεία που κρίνουμε ως αναγκαία:

1. Ακόμα και η πιο πλήρης συνένωση των ενεργών αυτή τη στιγμή αριστερών δυνάμεων δεν αρκεί. Χρειάζεται η πρόταση μας να κοιτάει προς τον κόσμο του αγώνα και προς το κόσμο που δεν τον χωράει η σημερινή κοινωνική και πολιτική συνθήκη.
2. Υπάρχει ανάγκη για κάτι που είναι και φαίνεται νέο, χωρίς φυσικά να ακυρώνεται καμία δύναμη, η ιστορία και η δυναμική της. Απαιτείται όμως μια νέα ταυτότητα, με νέο κοινό όνομα, που θα συμβολίζει το από κοινού συμφωνημένο στίγμα. Φυσικά θα πρόκειται για ένα μετωπικό κατέβασμα, ωστόσο αυτό δεν πρέπει να παρουσιάζει την εικόνα μιας προεκλογικής συνεργασίας-συγκόλλησης.
3. Έχει μεγάλη σημασία για ένα τέτοιο κατέβασμα η πανελλαδική παρουσία, η οργανωτική και οικονομική προετοιμασία και η ενεργή συμμετοχή ανένταχτων αγωνιστών και αγωνιστριών στη διαδικασία συγκρότησης, μέσα από ανοιχτές εκδηλώσεις και συζητήσεις. Επιδιώκουμε ένα ψηφοδέλτιο αγωνιζόμενων ανθρώπων της Αριστεράς και των κινημάτων και όχι σε μια απλή συνεργασία οργανώσεων.
4. Η πρόταση αυτή πρέπει να αντιμετωπίζει ισότιμα τα κινήματα και να έχει μια διαφορετική ηθική απέναντι τους. Να προσφέρει σε αυτά ανιδιοτελώς πόρους, δυνάμεις και να τα ενδυναμώνει στο πλαίσιο κοινών αγώνων. Η αξιοπιστία ενός αριστερού χώρου δεν περνά μόνο μέσα από το πρόγραμμά του αλλά κυρίως μέσα από την εμπιστοσύνη που εμπνέει ότι μπορεί να συμβάλλει αποτελεσματικά υπέρ των κοινωνικών διεκδικήσεων.
5. Το εγχείρημα πρέπει να διέπεται από τη λογική της δημοκρατίας και της διαφάνειας. Να κάνει βήματα συμμετοχικότητας και να δίνει χώρο έκφρασης. Αυτό μπορεί να αποτελέσει σημαντικό εργαλείο εμπλοκής και στη παραγωγή θέσεων αλλά και στην κινητοποίηση σε τοπικό επίπεδο. Ξέρουμε ότι αυτό δεν είναι καθόλου απλό, πρέπει όμως να αναζητήσουμε τους τρόπους.
6. Η προσπάθεια πρέπει να βασιστεί σε συλλογικές διαδικασίες και αντίστοιχη εκπροσώπηση με ποσόστωση φύλου. Αυτό δίνει σημαντικό πλεονέκτημα στα κατεβάσματα της αριστεράς, αποπνέοντας μια διαφορετική αντίληψη για την πολιτική και απαντώντας με θετικό τρόπο στην κρίση αντιπροσώπευσης.
7. Όλοι/ες να δεσμευτούν σε μία συλλογική γραμμή και να εναλλάσσονται στην δημόσια εκπροσώπηση του εγχειρήματος. Οι ανένταχτοι/ες υποψήφιοι/ες δεν

πρέπει να αντιμετωπίζονται ως προβεβλημένα άτομα-πηγές ψήφων, αλλά σαν ίσοι/ες.

8. Σε περίπτωση εκλογής ξεκινάμε με τη βούληση οι θέσεις αυτές να καλυφθούν από πρόσωπα κοινής αποδοχής και με κοινή διάθεση μέρους της χρηματικής αποζημίωσης των ευρωβουλευτών σε κινηματικές διαδικασίες της επόμενης πενταετίας. Πρέπει να επιδιώξουμε να αξιοποιηθεί η λογική της εναλλαγής στη διάρκεια της θητείας στην ευρωβουλή, στο βαθμό που αυτό είναι εφικτό.

5. Ας τολμήσουμε

Όσα καταθέτουμε, είμαστε διατεθειμένοι/ες να τα συζητήσουμε εκτενώς και πλατιά όλο το επόμενο διάστημα, χωρίς οργανωτικές επιβολές και αποκλεισμούς. Εμείς έχουμε αποδείξει ότι τέτοιους δρόμους δεν ακολουθούμε. Παράλληλα όμως, είμαστε πεισμένοι/ες ότι πρέπει οι αριστερές προσπάθειες να γίνονται σωστά, με γνώμονα το τι μπορεί να είναι περισσότερο πειστικό και αναγκαίο για τον αγωνιζόμενο κόσμο αλλά και τι μπορεί να εκφράσει με επάρκεια τις θέσεις μας στην κοινωνία. Ο κόσμος της Αριστεράς έχει κουραστεί πια με τις συγκολλήσεις χωρίς προοπτική, τον απομονωτισμό και τους χυδαίους ανταγωνισμούς, τα πρόχειρα κατεβάσματα τελευταίας στιγμής και τις ατομικές στρατηγικές. Ακόμα περισσότερο, έχει μάθει με τον χειρότερο τρόπο, ότι η υποταγή στα κελεύσματα του «ρεαλισμού» της αστικής πολιτικής, τα επικοινωνιακά κόλπα της «υψηλής πολιτικής» και οι συμμαχίες χωρίς αρχές όχι μόνο δεν εξασφαλίζουν την πρόσβαση σε «μαζικά ακροατήρια» αλλά ανοίγουν το δρόμο στη συντριβή και την ενίσχυση της κυρίαρχης πολιτικής.

Πιστεύουμε ότι παρά τους αρνητικούς συσχετισμούς υπάρχουν δυνατότητες για μια ελπιδοφόρα τέτοια προσπάθεια στην Αριστερά. Στην πραγματικότητα, αυτό θα περνούσε και μέσα από το μεγαλύτερο αριστερό κόμμα, το ΚΚΕ, το οποίο όμως δεν φαίνεται να κινείται σε τέτοια κατεύθυνση. Έχει ξεχωριστή σημασία η κοινή αγωνιστική συμπόρευση μαζί του, καθώς έχει πρωταγωνιστικό ρόλο σε σημαντικούς κοινωνικούς αγώνες, αλλά ταυτόχρονα είναι κρίσιμο να δοκιμαστεί ένα ενωτικό ριζοσπαστικό αριστερό ψηφοδέλτιο από όσες δυνάμεις της Αριστεράς και του ανταγωνιστικού κινήματος το επιθυμούν. Μας αφορά, λοιπόν, μακριά από λογικές αποκλεισμών, ένα ανοιχτό και πλατύ κάλεσμα στον κόσμο του αγώνα και τις διαφορετικές δυνάμεις που καταπιάνονται με το ερώτημα πώς μπορούν τα πράγματα να πάνε αλλιώς, και πώς μπορεί ένα εγχείρημα εν όψει των επερχόμενων ευρωεκλογών να συμβάλει σε αυτήν την κατεύθυνση. Μια αξιόπιστη τέτοια προσπάθεια μπορεί να φέρει ένα θετικό εκλογικό αποτέλεσμα και να δώσει διέξοδο σε χιλιάδες ανθρώπους της Αριστεράς που αναζητούν προοπτική. Εναντία στις ξεφτισμένες παραλλαγές της κυρίαρχης πολιτικής, η ελπίδα βρίσκεται στις σύγχρονες, πληθυντικές αλλά και ανατρεπτικές προσπάθειες της Αριστεράς.

Από πλευράς μας, είμαστε διατεθειμένοι/ες να ρίξουμε όλες μας τις δυνάμεις, τη συλλογική μας πείρα και το μεράκι σε μια τέτοια κατεύθυνση, και στην προσπάθεια αυτή θέλουμε να συμπορευτούμε με το μεγαλύτερο δυνατό δυναμικό από τα κινήματα και τους κοινωνικούς αγώνες, αλλά και με το πλατύτερο εύρος πολιτικών δυνάμεων που κοιτάνε στην ίδια κατεύθυνση. Ταυτόχρονα, όμως, αναγιγνώσκοντας την αναγκαιότητα να ειπωθούν όσα έχουμε να πούμε, να γεννηθεί στην πράξη μια νέα φυσιογνωμία και νέοι τρόποι γείωσης του πολιτικού προγράμματος της αριστεράς, και να μην αφεθεί από δω και στο εξής καμία μάχη χωρίς να δοθεί, είμαστε και σε κάθε περίπτωση αποφασισμένοι/ες να κάνουμε αυτό το βήμα και να μην αφήσουμε να χαθεί αυτή η ευκαιρία που ανοίγεται μπροστά μας. Ας τολμήσουμε.

Δεκέμβριος 2023

ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ